

11. ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Λ

“ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, εἴ τινα βουλήν
 εἶποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς παιπαλόεσσαν ἰκοίμην· 480
 οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιίδος, οὐδέ πω ἀμῆς
 γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἶεν ἔχω κακά· σείο δ', Ἀχιλλεῦ,
 οὐ τις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω.
 πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίομεν ἴσα θεοῖσιν
 Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσι 485
 ἐνθάδ' ἐών· τῷ μὴ τι θανῶν ἀκαχίζεν, Ἀχιλλεῦ.”

Ὡς ἐφάμην, ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
 “μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
 βουλοίμην κ' ἐπάουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλω,
 ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίωτος πολὺς εἴη, 490
 ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
 ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαθοῦ μῦθον ἐνίσπες,
 ἢ ἔπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι ἦε καὶ οὐκί.
 εἶπε δέ μοι Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πέπυσσαι,
 ἢ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσι, 495
 ἢ μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 οὔνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε.
 οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο,
 τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Ἀργεῖοισιν. 500
 εἰ τοιόσδ' ἔλθοιμι μίνυθά περ ἐς πατέρος δῶ,
 τῷ κέ τεω στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 οἳ κείνον βιόωνται ἐέργουσίν τ' ἀπὸ τιμῆς.”

Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 “ἦ τοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὐ τι πέπυσμαι, 505
 αὐτὰρ τοι παιδός γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο